



Djuren kom nära. "Man sticker inte ut armar, ben eller fingrar utanför bilen". Leif sitter längst bak i jeepen.



Ett unglejon på nära håll.



Efter pensioneringen har Leif Jonsson blivit en riktig äventyrsresenär med preferens för vilda djur och otillgänglig natur.

tema: äventyr >>

På spaning efter lejon i Sydafrika

Det är blicken han vill möta, de vilda djurens blick.

– När det händer så är det som om allting annat stannar upp. Man glömmer tid och rum, säger Leif Jonsson, 67, nyligen hemkommen från volontärresa i Sydafrika.

I LÄGENHETEN I SIGTUNA har Leif samlat mängder av resminnen. Den största skatten, tusentals fotografier, har han i datorn. Ändå är han ganska ny som äventyrsresenär. Det var först efter pensioneringen som suget att ge sig ut i vildmarken väcktes.

– Jag började jobba när jag var 14 år. Nuförtiden tar ungdomar ett sabbatsår och reser jorden runt. Jag får göra det nu, säger han och ler.

I många år jobbade han som logistikchef på ett dataföretag och trivdes med det. Sista året som anställd hade han 110 resdagar, men då gick resorna inom Europa. Han bodde 22 år i Köpenhamn och det var där han skaffade sina första hör-

apparater för ungefär 15 år sedan.

– Jag borde ha gjort det mycket tidigare. Det gick så långt att jag undvek möten och andra situationer där jag hade svårt att höra, berättar han.

Nu är hörapparaterna med överallt. På resorna tar de stryk av värme, damm och fukt.

– Afrika sliter på hörapparater, konstaterar han. Det händer att de lägger av, men hittills har de gått att fixa.

Skumpigt i jeepen

Leif berättar att han tar intryck av ungdomarna han möter på sina resor. Det var så han fick tips om volontärarbete. Efter nästan ett års planering drog han iväg till Sydafrika i oktober i fjol, för 2,5 månaders lejonspaning i naturreservatet Selati. Volontärernas uppgift var att kartlägga hur lejonen rör sig i området, vad de gör och hur de lever. Även lejonens bytesdjur studerades. Det blev många timmars skumpande i jeep.

Volontärerna bodde tillsammans i ett enkelt hus i reservatet, långt från städer och annan bebyggelse.

– På kvällen blev det kolsvart. Man fick

inte gå en meter utanför huset. De vilda djuren strök runt knuten.

Gruppen levde tätt inpå varandra, lagade och åt alla måltider ihop, satt i jeepen på dagarna och delade sovsalar på nätterna.

Nyfiken på livet

Deltagarna kom från olika delar av världen, var i olika åldrar (Leif var äldst) och hade olika bakgrund och behov.

– Det var jobbigt emellanåt men jag lärde mig mycket. Det krävs två "t" för att klara volontärlivet: Tålmod (för att hitta djuren) och Tolerans (för att leva så tätt inpå andra människor).

Han berättade om sin hörselskada direkt när han kom till campen. Vid tillfällena då han tvingades vara utan apparater, till exempel när de var tillfälligt ur funktion eller när regnet öste ner, upplyste han sina medresenärer om att han inte hörde något.

– Det var ingen som verkade tycka det var något konstigt med det, säger han.

Intresset för fotografering och resor har gått hand i hand. Leif har gått flera kurser i digitalfotografering för att förbättra sina kunskaper.

– Jag är en person som är nyfiken på livet och vill lära mig nya saker. Det är nog genetiskt för min 90-åriga mor är likadan, säger han och skrattar.

Svenska vilddjur

Nyfikenheten gäller inte bara resor. I somras tog han grönt kort i golf och han har nyligen gått med i Sveriges ornitologiska förening.

– Jag insåg att jag kan massor om djurlivet i Afrika, men nästan inget om vårt eget, säger han.

I höst ska han följa med på älgjakt i Härjedalen. Där hoppas han att få möta en fritt strövande björns blick.

– Eller ännu hellre en varg, säger han entusiastiskt.

Leif håller upplevelserna vid liv på hemmaplan genom att uppdatera sin sida på resedagboken.se och han håller gärna föredrag i olika föreningar.

– Jag är glad om jag kan inspirera andra att våga förverkliga sina drömmar.

ULRIKA NILSSON

Fotnot. Läs om Leif Jonssons resor på resedagboken.se. Sök på lejons, som är hans alias på sajten.